

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marcely Kučerové a soudců Mgr. RNDr. Jany Zaoralové a Mgr. Hany Kadlecové, LL.M., ve věci

žalobkyně: **ARTA REAL, k.s.**, IČO: 261 74 545
se sídlem Praha 7, Argentinská 286/38
zastoupena JUDr. Karlem Somolem, advokátem
se sídlem Praha 1, Karlovo náměstí 24,

proti

žalovanému: **Ing. J. H.**, narozen xxx,
bytem Xxx, Xxx
zastoupen Mgr. Ondřejem Lakomým, advokátem
se sídlem 602 00 Brno, Lidická 26,

o zaplacení 11 300 000 Kč s příslušenstvím s uspokojením z výtěžku zpeněžení zástavy,

o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 28. června 2022, č. j. 46 C 47/2006 – 664

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 4 178 Kč, do 3 dnů od právní moci rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Ondřeje Lakomého.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem zamítl žalobu s návrhem na uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci částku žalobkyni částku 11 300 000 Kč s příslušenstvím, které je tvořeno neplacenými úroky ve výši 12 577 582,95 Kč a neplacenými úroky z prodlení z jistiny ve výši 3 005 021,74 Kč, s tím, že uspokojení této pohledávky vůči žalovanému je žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Spalová.

oprávněna se domáhat pouze z výtěžku zpeněžení nemovitostí zapsaných v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, a to spoluvlastnického podílu ve výši id. 1/2 na pozemku p. č. xxx, včetně budovy č. p. xxx, postavené na pozemku p. č. xxx, vše v k. ú. Xxx, obec Praha (výrok I.) a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalovanému k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů řízení v částce 43 408,90 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).

2. Takto soud I. stupně rozhodl o žalobě podané u soudu dne 20.2.2006, již se žalobce proti žalovaným 1. Z. J., nar. xxx, bytem Xxx, Xxx 2. Š. J., nar. xxx, bytem Xxx, Xxx, 3. V. J., bytem Xxx Xxx Xxx, domáhal uspokojení části pohledávky ze smlouvy o úvěru reg. č. xxx, uzavřené mezi věřitelem IPB, a.s., a dlužníkem Z. J. (nar. xxx) v rozsahu 18.- 48. splátky úvěru celkem ve výši 11 300 000 Kč, komerčních úroků ve výši 9 426 391,36 Kč, úroků z prodlení z jistiny ve výši 2 675 470,23 Kč (ohledně původně žalovaných úroků z prodlení z úroků ve výši 2 669 442,42 Kč byla žaloba vzata zpět a řízení v tomto rozsahu zastaveno), z výtěžku prodeje zástavy, tj. předmětných nemovitostí, a to vůči žalovaným 1/,2/ z výtěžku zpeněžení spoluvlastnického podílu ve výši id.1/4 na těchto nemovitostech a vůči žalovanému 3/ z podílu ve výši id.1/2 na těchto nemovitostech.

Soud I. stupně rozhodoval v procesní situaci, kdy řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanými 1) a 2) bylo zastaveno usnesením ze dne 30. 6. 2009 č. j. 46 C 47/2006-108 z důvodu zpětvzetí žaloby v této části (neboť spoluvlastnické podíly těchto žalovaných na zastavených nemovitostech nabyly na základě udělení příklepu soudním exekutorem třetí osoba), a po zamítnutí žaloby v řízení vedeném dále pouze proti žalovanému V. J. (původně 3. žalovaný) rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 19. května 2011, č. j. 46 C 47/2006 – 211, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2011, č. j. 18 Co 455/2011-259, proti němuž žalobkyní podané dovolání bylo zamítnuto rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 10. 2013, č. j. 32 Cdo 2531/2012-288, přešlo vlastnické právo k předmětu zástavy na žalovaného.

3. Po zrušení posledně citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR nálezem Ústavního soudu nálezem ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 119/14, Nejvyšší soud opětovně rozhodl o dovolání žalobkyně rozsudkem ze dne 30. 8. 2017, č. j. 32 Cdo 523/2016-330, jímž rozsudek odvolacího soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 18 Co 455/2011-259 zrušil a věc se vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Vzhledem ke změně vlastnictví zástavy, z jejíhož zpeněžení má být podle návrhu žalobkyně uspokojen její peněžitý nárok, odvolací soud usnesením ze dne 16. února 2018, č. j. 18 Co 455/2011 – 375 k návrhu žalobkyně připustil, aby do řízení na místo žalovaného V. J. vstoupil jako žalovaný Ing. J. H., který je na základě kupní smlouvy ze dne 3. 7. 2017 zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník zástavy.
4. Odvolací soud poté rozsudkem ze dne 6. 5. 2020 č. j. 18 Co 455/2011-486 potvrdil rozsudek soudu I. stupně ze dne 19. května 2011, č. j. 46 C 47/2006 – 211 v zamítavém výroku ve věci samé a ve vyhovujícím výroku ve věci samé jej změnil tak, že zamítl žalobu o zaplacení 1 400 000 Kč s příslušenstvím, které je tvořeno nesplacenými úroky ve výši 9 426 391,36 Kč, nesplacenými úroky z prodlení z jistiny ve výši 2 675 470,23 Kč a nesplacenými úroky z prodlení z úroků ve výši 2 669 442,42 Kč s tím, že uspokojení této pohledávky vůči žalovanému je žalobkyně oprávněna se domáhat pouze z výtěžku zpeněžení spoluvlastnického podílu na předmětných nemovitostech ve výši ideální jedné poloviny; současně uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně ve výši 14 792 Kč a náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 17 935 Kč, a povinnost zaplatit České republice - Obvodnímu soudu pro Prahu 10 náhradu nákladů řízení ve výši 13 021 Kč.
5. Vycházel z již dříve zjištěného a mezi účastníky řízení nesporného skutkového stavu, že dne 19. 8. 1992 byla mezi Investiční bankou, a.s., a Z. J., nar. xxx, IČ: xxx, s místem podnikání Xxx,

Xxx (dále jen „dlužník“) uzavřena smlouva o úvěru reg. č. xxx, která byla měněna a doplňována dodatky 1-4, na základě které poskytla Investiční banka, a.s. dlužníkovi úvěr ve výši 20 000.000 Kč. Na základě dalších dvou smluv o úvěru, uzavřených mezi týmiž smluvními stranami dne 21. 12. 1994, byl dlužníkovi poskytnut úvěr 3 000 000 Kč (smlouva č. xxx) a 10 000 000 Kč (smlouva č. xxx). Smlouvou ze dne 19. 8. 1992, č. xxx (ve znění dodatků 1-4) se dlužník zavázal vrátit úvěr v měsíčních splátkách hrazených v období od 20. 9. 1993 do 20. 7. 1999 vždy k 20. dni příslušného měsíce, a to 1. splátku jistiny 1 500 000 Kč do 20. 9. 1993, 2. až 7. splátku jistiny (tj. 6 splátek) ve výši 150 000 Kč od 20. 10. 1994 do 20. 3. 1995, 8. až 16. splátku jistiny (tj. 9 splátek) ve výši 200 000 Kč od 20. 4. 1995 do 20. 12. 1995, 17. až 28. splátku jistiny (tj. 12 splátek) ve výši 300 000 Kč od 20. 1. 1996 do 20. 12. 1996, 29. až 58. splátku jistiny (tj. 30 splátek) ve výši 400 000 Kč od 20. 1. 1997 do 20. 12. 1996 a 59. splátku jistiny ve výši 200 000 Kč dne 20. 7. 1999. Úrok byl sjednán ve výši základní sazby IPB zvýšené o 3,5 % ročně z poskytnutých peněžních prostředků a úrok z prodlení byl sjednán ve výši 33 % ročně. Dne 21. 12. 1994 byla mezi Investiční bankou, a.s. jako zástavním věřitelem, Z. J., nar. xxx, IČ: xxx jako dlužníkem a Z. J. (xxx) a V. J. (později 3. žalovaný, procesní předchůdce žalovaného) jako zástavci uzavřena k zajištění pohledávky Investiční banky, a.s. z výše uvedené úvěrové smlouvy smlouva o zřízení zástavního práva k nemovitostem, na základě které bylo ve prospěch Investiční banky, a.s. zřízeno smluvní zástavní právo k nemovitostem: budově č. p. xxx, postavené na pozemku parc. č. xxx a k pozemku parc. č. xxx, vše k. ú. Xxx, obec Praha (dále také jen „nemovitosti“). V. J. (původní žalovaný) k uzavření této zástavní smlouvy zmocnil svého bratra Z. J. (xxx) plnou mocí ze dne 21. 12. 1994, podpis žalovaného na plné moci je jeho vlastnoručním podpisem. Vklad zástavního práva k nemovitostem byl povolen rozhodnutím Katastrálního úřadu Praha město pod č. j. V2 9960/94 s právními účinky ke dni 23. 12. 1994. V. J. (původní žalovaný) byl v době uzavření zástavní smlouvy i v době rozhodnutí soudu I. stupně zapsán v katastru nemovitostí jako spoluvlastník nemovitostí s podílem 1/2. Dne xxx obligační dlužník Z. J. (xxx) zemřel. Z. J. (nar. xxx) a Š. J. (původně žalovaní č. 1 a č. 2), jako účastníci dědického řízení, kteří neodmítli dědictví, uznali dne 7. 12. 1998 vůči původnímu věřiteli- bance IPB, a.s., co do důvodu a výše závazek vzniklý na základě smlouvy o úvěru reg. č. xxx z 19. 8. 1992 ve složení: 17 600 000 Kč nesplacená jistina, 13 666 082,68 Kč celková výše komerčních úroků splatných ke dni 30. 9. 1998, 1 004 822,53 Kč- celková výše sankčních smluvených úroků splatných k datu 31. 3. 1996 a 6 154 296,35 Kč – celková výše sankčních smluvených úroků od 1. 4. 1996 do 2. 12. 1998. Současně uznali závazky vzniklé z úvěrové smlouvy č. xxx (6 479 770,44 Kč ve složení: 2 955 846,95 Kč - jistina úvěru splatná ke dni 20. 11. 1998, 1 387 621,48 Kč - celková výše komerčních úroků splatných ke dni 30. 9. 1998, 415 906,33 Kč - celková výše sankčních smluvených úroků, splatných k datu 31. 3. 1996, 1 697 295,68 Kč - celková výše sankčních smluvených úroků od 1. 4. 1996, a splatných k 2. 12. 1998 a 23 100 Kč -poplatky za vedení úvěrového účtu k datu 30. 9. 1998) a ze smlouvy č. xxx (22 369 755,47 Kč ve složení: 10 000 000 Kč - jistina úvěru splatná ke dni 20. 11. 1998, 7 866 156,41 Kč - celková výše komerčních úroků splatných ke dni 30. 9. 1998, 378 737,23 Kč - celková výše sankčních smluvených úroků splatných k datu 31. 3. 1996, 4 055 516,83 Kč- celková výše sankčních smluvených úroků od 1. 4. 1996, a splatných k 2. 12. 1998, představuje a 69 300 Kč -poplatky za vedení úvěrového účtu k datu 30. 9. 1998). Smlouvou o postoupení pohledávek uzavřenou dne 28. 12. 1999 mezi INVESTIČNÍ A POŠTOVNÍ BANKA, a.s. a CZ REAL, a.s. byly pohledávky za Z. J. ze všech tří výše uvedených úvěrových smluv postoupeny společnosti CZ REAL, a.s.; žalobce pohledávku nabyt na základě smlouvy o postoupení pohledávek uzavřené dne 15. 5. 2000 s CZ REAL, a.s. Dne 9. 12. 2002 podal žalobce proti žalovaným Z. J. a Š. J. žalobu o zaplacení 67 265 724,47 Kč (s tím, že tato částka představuje součet uznaných závazků vzniklých na základě smluv o úvěru reg. č. xxx, č. xxx a č. xxx) s 20 % úrokem z prodlení ročně z částky 67 265 724,47 Kč od 8. 12. 1998 do zaplacení. Řízení bylo vedeno u Obvodního soudu pro Prahu

10 pod sp. zn. 35 C 239/2002. Dědické řízení po zůstaviteli Z. J. bylo skončeno usnesením Obvodního soudu pro Praha 8 ze dne 29. 12. 2003, sp. zn. 20 D 154/97, jímž byla stanovena obecná cena majetku částkou 25 329 581,04 Kč a dědictví potvrzeno Z. J. ml. (původně 1. žalovaný) ve výši 12 654 612,20 Kč a Š. J. (žalovaná 2) ve výši 12 674 970,84 Kč. V návaznosti na tento výsledek dědického řízení po dlužníku Z. J. vzal žalobce dne 31. 5. 2005 žalobu zčásti zpět, a to co do částky 41 936 143,43 Kč s 20 % úrokem z prodlení ročně z částky 67 265 724,47 Kč od 8. 12. 1998 do zaplacení; soud usnesením z 6. 6. 2005 řízení v této části zastavil. Rozsudkem z 27. 10. 2005 č. j. 35 C 239/2002-47, který nabyl právní moci dne 30. 2. 2006, soud uložil Z. J. ml. povinnost zaplatit žalobci 12 654 612,20 Kč a Š. J. povinnost zaplatit žalobci 12 674 970,84 Kč, odpovídající rozsahu jejich odpovědnosti za dluhy zůstavitele.

6. Odvolací soud dovodil, že zástavní právo ke spoluvlastnickému podílu původně žalovaného V. J. vzniklo platně a že na této skutečnosti nemůže nic změnit ani fakt, že žalovaný dosáhl na základě (v mezidobí do rozhodnutí Ústavního soudu) pravomocných rozhodnutí v této věci výmazu zástavního práva z katastru nemovitostí. Pochybnosti žalovaného o pravosti podpisů dědiců osobního dlužníka Z. J. (xxx) na listině Prohlášení o uznání závazku ze dne 7. 12. 1998, vyvrací obsah výpovědi Š. J. v řízení Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35 C 239/2002, dne 14. 2. 2005 (č. l. 32), v níž popsala okolnosti uznání a potvrdila pravost svého podpisu na listině.
7. Odvolací soud však shledal důvodnou námitku promlčení vznesenou žalovaným a jeho argumentaci k otázce následků uznání závazku obligačním dlužníkem pro zástavního dlužníka. Vzhledem k absenci výslovného zákonného ustanovení, přičítajícího účinky uznání závazku obligačním dlužníkem rovněž zástavnímu dlužníku, vycházel odvolací soud při řešení otázky následků uznání závazku obligačním dlužníkem pro zástavního dlužníka z názoru, že obligační dlužník jako účastník zástavní smlouvy není v průběhu trvání zajištění oprávněn provést jednostranným úkonem takovou změnu svého závazku, kterou by se zhoršilo právní postavení zástavce, vyplývající ze zástavní smlouvy. Za změnu nevhodnou pro zástavce považoval i uznání dluhu co do důvodu a výše ze strany obligačního dlužníka, neboť tím by zástavce na místo trvání zástavního práva po dobu trvání hlavního závazku, s nímž počítal v době poskytnutí zajištění zástavním právem, měl zjišťovat zástavou hlavní závazek po dobu delší o 4 roky (§ 407 odst. 1 obč. zák.) a námitku promlčení by mohl úspěšně vznést až po uplynutí nové lhůty, pokud by nedošlo k opětovnému uznání pohledávky osobním dlužníkem. Odvolací soud vyjádřil názor, že situace, kdy by ve vztahu k zástavci došlo k „prodloužení“ promlčecí doby k uplatnění pohledávky věřitelem v důsledku právního úkonu obligačního dlužníka, je odlišná od situace, kdy následek v podobě "prodloužení" promlčecí doby k uplatnění pohledávky proti dlužníku vznikl v důsledku příznání pohledávky ze smlouvy o úvěru pravomocným rozhodnutím (skutková situace, z níž vychází rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 888/2007); proto dospěl k závěru, že při absenci výslovné zákonné úpravy, přičítající účinky uznání závazku obligačním dlužníkem rovněž zástavnímu dlužníku, nelze tyto účinky vyvodit pouze z ustanovení § 100 odst. 2 věty třetí obč. zák., podle níž se zástavní práva nepromlčují dříve, než zajištěná pohledávka, nýbrž že je pro právní postavení zástavce z hlediska obsahu a rozsahu jeho povinnosti strpět uspokojení obligačního věřitele z výtěžku prodeje zástavy rozhodující stav závazku obligačního dlužníka v době uzavření zástavní smlouvy. V poměrech dané věci uzavřel, že uznání dluhu žalovaným 1) a žalovanou 2) jako obligačními dlužníky ze dne 7. 12. 1998 nemá účinky vůči zástavci (žalovanému) a ve vztahu k němu skončila promlčecí doba části závazku, kterou žalobkyně učinila předmětem řízení, nejpozději promlčením 48. splátky, tj. dnem 20. 8. 2002. Vzhledem k tomu, že zástavní právo se nepromlčelo dříve než zajištěná pohledávka a že tříletá promlčecí doba zástavního práva skončila dne 21. 7. 2002 (neboť nárok žalobce na uspokojení ze zástavy vznikl dne 21. 7. 1999, kdy byla splatná poslední, 59. splátka dluhu z úvěrové smlouvy), došlo podle odvolacího soudu k promlčení

práva žalobkyně na uspokojení nároku na zaplacení části dluhu z úvěru podle úvěrové smlouvy (v rozsahu vymezeném žalobou) ze zástavy nejpozději dnem 20. 8. 2002.

8. Uvedený právní názor neobstál v řízení o dovolání žalobce, v němž Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 6. 4. 2021, č. j. 21 Cdo 2836 /2020- 518 , rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Dovolací soud uvedl, že ve své rozhodovací praxi již dříve odmítl jako nesprávný názor, podle kterého pravidlo, že se zástavní práva nepromlčují dříve než zajištěná pohledávka, platí jen tehdy, jsou-li „*závazkový dlužník a zástavní dlužník osoba totožná, bylo-li rozhodnuto pravomocným rozhodnutím ve vztahu k oběma dlužníkům, případně byla-li uznána písemně pohledávka co do důvodu i výše oběma dlužníky*“; a podle kterého „*skutečnost, s níž zákon spojuje delší než obecnou promlčecí dobu*“, má vliv na promlčení zástavního práva, jen jestliže nastala (také) vůči zástavnímu dlužníku. Není přitom významné, zda se promlčení zajištěné pohledávky řídí obecnou promlčecí dobou, nebo zda nastala taková právní skutečnost, která měla za následek její „prodloužení“; z pohledu ustanovení § 100 odst. 2 věty třetí obč. zák. je rozhodné pouze to, kdy se - podle příslušné hmotněprávní úpravy - promlčuje věřitelova pohledávka za (osobním) dlužníkem, zajištěná zástavním právem, i kdyby jeho předmětem byl majetek jiné osoby než dlužníka této pohledávky (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2008 sp. zn. 21 Cdo 888/2007, který byl uveřejněn pod č. 123 v časopise Soudní judikatura, roč. 2008). I když zástavní dlužník nemůže takové uznání závazku, které je jednostranným právním úkonem (osobního) dlužníka, zpravidla nijak ovlivnit (a to přesto, že ve svých důsledcích „zhoršuje“ jeho právní postavení), je tu rozhodující, že představuje skutečnost, která má za následek „prodloužení“ promlčecí doby zajištěné pohledávky, a že z důvodu vyjádřeného v ustanovení § 100 odst. 2 věty třetí obč. zák. tím (následkem „prodloužení“ promlčecí doby k uplatnění pohledávky proti dlužníku) došlo ze zákona k „prodloužení“ promlčecí doby zástavního práva.
9. Odvolací soud, vázán závazným právním názorem dovolacího soudu, podle něhož „Je nepochybné, že v rozsahu částek uplatněných na základě smlouvy o úvěru reg. č. xxx ze dne 19. 8. 1992 v žalobě podané u Obvodního soudu pro Prahu 10 dne 6. 12. 2002 a přiznaných rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 27. 10. 2005 č. j. 35 C 239/2002-47, nebyla předmětná pohledávka v době uplatnění zástavního práva, které ji zajišťovalo, žalobou v této věci podanou dne 20. 2. 2006 promlčena (a to ani s přihlédnutím k maximální desetileté promlčecí době podle ustanovení § 408 odst. 1 obch. zák. vzhledem ke splatnosti měsíčních splátek od 20. 2. 1996 do 20. 8. 1998), a že proto nemohlo být ve vztahu k této části předmětné pohledávky promlčeno ani zástavní právo; (z pohledávky uplatněné žalobkyní na základě smlouvy o úvěru reg. č. xxx v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 35 C 239/2002 se promlčela jen ta její část, ohledně níž bylo řízení v rozsahu odpovídajícím této části pohledávky zastaveno z důvodu částečného zpětvzetí žaloby, neboť podle ustanovení § 405 odst. 1 obch. zák. platí, že promlčecí doba nepřestala běžet, jestliže právo bylo uplatněno před promlčením podle § 402 až 404 obch. zák., avšak v tomto řízení nebylo rozhodnuto ve věci samé)“, uzavřel, že běh promlčecí doby pohledávek v důsledku podání žaloby dne 6. 2. 2002 u Obvodního soudu pro Prahu 10 (sp. zn. 35 C 239/2002) se stavěl jen ohledně toho nároku a v té výši, v jakém byl přiznán rozsudkem ze dne ze dne 27. 10. 2005 č. j. 35 C 239/2002-47. Proto pokud žalobkyně v tomto řízení uplatnila právo na uspokojení ze zástavy ve vztahu pohledávce ze smlouvy reg. č. xxx ze dne 19. 8. 1992 , odpovídající 18.-48. splátce úvěru celkem v částce 11 300 000 Kč, nesplaceným (komerčním) úrokům z jistiny úvěru do 30. 6. 1998 celkem v částce 12 577 582,95 Kč , nesplacených smluvních úroků z prodlení z jistiny úvěru do 31. 8. 1998 v částce 3 005 021,74 Kč a nesplacených úroků z prodlení z úroků úvěru do 31. 8. 1998 v částce 3 193 723,75 Kč, může se ve vztahu k této části pohledávky dovolávat stavení promlčecí lhůty v důsledku jejího uplatnění žalobou ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35 C 239/2002, pouze pokud prokáže, že o předmětné

části pohledávky ze smlouvy reg. č. xxx bylo meritorně rozhodnuto (rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 27. 10. 2005 č. j. 35 C 239/2002-47). Z obsahu spisu Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35C 239/2002, vyplývá, že žalobou byly uplatněny pohledávky z úvěrových smluv v celkové výši 67 265 724,47 Kč, a to z titulu smlouvy o úvěru reg. č. xxx ze dne 19. 8. 1992 (ve výši 38.416.198,56 Kč, uznané obligačními dlužníky), a dále z titulu smlouvy o úvěru č. xxx ze dne 21. 12. 1994 (ve výši 6 479 770,44 Kč) a ze smlouvy o úvěru č. xxx ze dne 21. 12. 1994 (ve výši 22 369 755,47 Kč). Podáním ze dne 30. 3. 2005 (č. l. 34) vzala žalobkyně žalobu zpět „co do částky 41 936 143,43 Kč a co do žalovaného úroku 20% z částky 67 265 724,47 Kč od 8. 12. 1998“, aniž je zřejmé, kterého nároku, resp. jeho části se částečně zpětvzetí týkalo; tato otázka nebyla v řízení Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35 C 239/2002 vyjasněna, řízení bylo v (takto vymezeném rozsahu) částečně zastaveno a o zbývající části nároku rozhodnuto rozsudkem ze dne 27. 10. 2005, č. j. 35 C 239/2002-47, tak, že soud uložil žalovaným dědicům obligačního dlužníka povinnost zaplatit žalobkyni částku 12 674 970,87 Kč, resp. částku 12 654 612,20 Kč, odpovídající rozsahu, v němž odpovídají za jeho dluhy jako zůstavitele. Vzhledem k tomu, že pro posouzení námitky promlčení je rozhodné zjištění, které nároky z úvěrových smluv RI, 2. 3, uplatněných v řízení Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35 C 239/2002, byly v tomto řízení žalobci přiznány, k němuž dosud nebylo provedeno žádné dokazování, odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení za účelem doplnění dokazování v tomto směru.

10. Soud I. stupně poté o žalobě rozhodl shora označeným rozsudkem; žalobu zamítl na základě závěru, že žalobkyně neprokázala, že pohledávka, ohledně níž se domáhá uspokojení ze zástavy, byla v řízení vedeném Obvodním soudem pod sp. zn. 35 C 239/2002 dne 6. 12. 2002 řádně uplatněna s účinkem stavení promlčecí lhůty (§ 402 obch. zák.). Žalobkyně totiž neprokázala skutečnost, která je nutnou podmínkou pro dovození závěru, že nárok na uspokojení ze zástavy, uplatněný v tomto řízení, nebyl ke dni 20. 2. 2006 (zcela, resp. zčásti) promlčen, tj. skutečnost, že že pohledávka z úvěrové smlouvy ze dne 19. 8. 1992, reg. č. xxx, v rozsahu 18.-48. splátky a v žalobě vymezeného příslušenství, ohledně níž se žalobkyně domáhá uspokojení ze zástavy, jí byla (zcela, resp. zčásti) přiznána v řízení Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35 Co 239/2002.
11. Vzhledem k tomu, že již tento závěr postačuje k zamítnutí žaloby, soud I. stupně se z důvodu procesní ekonomie nezabýval námitkou žalovaného, že pohledávka z úvěrové smlouvy ze dne 19. 8. 1992, reg. č. xxx, měla být v celé výši vymožená v rámci exekučních řízení vedených proti právním nástupcům obligačního dlužníka pod č. j. 067 EX 2073/06 a č. j. 067 EX 2422/06, k níž byly navrženy k důkazu listiny, které jsou obsahem příslušných exekutorských spisů.
12. Tento rozsudek napadla žalobkyně v celém rozsahu včasným a přípustným odvoláním. Soudu I. stupně vytýkala, že nepřihlédl k žalobkyní tvrzeným skutečnostem a označeným důkazům, ačkoli k tomu nebyly splněny předpoklady podle § 118b nebo 175 odst. 4 o. s. ř. (§ 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř.), na základě provedeného dokazování dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním (§ 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř.) a v důsledku toho věc nesprávně právně posoudil (§ 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř.).
13. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem soudu I. stupně, že neprokázala, že pohledávka, ohledně níž se domáhá uspokojení, byla v řízení vedeném před Obvodním soudem pro Prahu 10 pod sp. zn. 35 C 239/2002 řádně uplatněna s účinkem stavení promlčecí lhůty (bod 34. odůvodnění napadeného rozsudku). Namítala, že po zrušení rozsudku soudu I. stupně soudem odvolacím, doplnila dne 14. 10. 2021 tvrzení a důkazní návrhy k otázce předmětu řízení Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35 C 239/2002, z hlediska vymezení právního důvodu vzniku nároku na zaplacení dílčích žalovaných částek, celkem ve výši 67 265 724,47 Kč, a rovněž doplnila tvrzení o tom, o které části žalovaných pohledávek z celkem tří úvěrových titulů bylo v řízení Obvodního soudu pro Prahu 10,

sp. zn. 35 C 239/2002, meritorně rozhodnuto. K výzvě soudu I. stupně provedla v podání ze dne 18. 5. 2022 k uvedené otázce ještě podrobnější rozklad, a uvedená tvrzení opakovala ve svých přednesech během nařízených jednání i v závěrečném návrhu. Soud I. stupně navržené důkazy provedl, avšak do svých úvah o právním posouzení otázky promlčení pohledávky zajištěné zástavním právem, je nikterak nepromítl.

14. Žalobkyně dále namítala, že soud I. stupně nesprávně právně posoudil otázku, o které části předmětu řízení Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35 C 239/2002 bylo v tomto řízení meritorně rozhodnuto. Pohledávka ze smlouvy o úvěru reg. č. xxx ze dne 19. 8. 1992 (jejíž část v rozsahu 18. - 48. splátky je předmětem tohoto řízení), byla žalobou podanou dne 6. 12. 2002 zažalována v rozsahu celé dlužné, tj. dosud nesplacené částky v rozsahu jistiny 17 600 000 Kč, včetně veškerého příslušenství ke dni 7. 12. 1998; jak bylo mnohokrát konstatováno, šlo o 8. - 59. splátku pohledávky. Zpětvzetím ze dne 30. 3. 2005, podaným dne 1. 4. 2005, žalobkyně omezila žalobu o 41 936 143,43 Kč a 20% úrok z prodlení z celé žalované částky s odůvodněním, že se ve vztahu k jednotlivým žalovaným domáhá jen částek, které odpovídají výši nabytých aktiv z dědictví, tj. ve výši 12 674 970,84 Kč ve vztahu k žalované Š. J. a ve výši 12 654 610,20 Kč ve vztahu k žalovanému Z. J. ml. Soud v řízení Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35 C 239/2002 po částečném zpětvzetí žaloby meritorně rozhodl pouze o nároku žalobce na zaplacení 12 654 610,20 Kč a 12 674 970,84 Kč, tak, že uložil žalovaným zaplatit celkem částku 25 329 581 Kč, s tím, že se ani ve výroku rozsudku, ani v odůvodnění nezabýval konkrétním určením, na které pohledávky, nebo na které jejich konkrétní části má být toto plnění provedeno a omezil se na konstatování, že pokud jde o odpovědnost žalovaných za dluhy zůstavitele, které byly předmětem žaloby, postupoval stejně jako žalobce při částečném zpětvzetí žaloby, podle § 470 obč. zák., když žalobu omezil tak, že se ve vztahu k žalovaným domáhal jen částek, odpovídajících aktivům, která z dědictví nabyli.
15. Žalobkyně uvedla, že doplnila v tomto řízení svá tvrzení tak, že na předmětnou pohledávku z úvěru reg. č. xxx ze dne 19. 8. 1992 bylo v řízení Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 239/2002, uloženo žalovaným plnit celkem 14 589.699,50 Kč, přičemž tato částka představuje poměrnou část žalované jistiny dluhu ve výši 17 600 000 Kč. Výpočet založil na úvaze, odvozené ze závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 3. 2013, sp. zn. 20 Cdo 868/2011, podle nichž „*převyšují-li dluhy zůstavitele a přiměřené náklady spojené s pobrbením cenu nabytého dědictví a neodpovídá-li proto dědic za pasiva dědictví ve smyslu § 470 obč. zák. v plném rozsahu, je dědic povinen postupovat při uspokojování věřitelů způsobem, který je (jinak) předepsán pro rozvrh výtěžku v ustanovení § 175v odst. 2 písm. b)-f) a § 175v odst. 3 o.s.ř.*“, s tím, že stejný interpretační princip je nutno použít na stanovení toho, kterých pohledávek žalobkyně či jejich částí se týkala povinnost plnění uložená dědicům obligačního dlužníka. Žalobkyně uvedla, že důvodem pro navržený výklad významu částky, o níž bylo v řízení Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 239/2002 meritorně rozhodnuto, je rovněž skutečnost, že absenci tohoto odůvodnění, resp. výslovného uvedení tohoto rozvrhového principu v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 27. 10. 2005 nelze přičítat k tíži žalobkyně.
16. Žalobkyně dále namítala, že soud I. stupně nehodnotil žalobkyní uvedená tvrzení, tj. že částka žalovaná na jistinu touto žalobou, tj. 11 300 000Kč, je bezpochyby obsažena v částce 14 589 699,50 Kč (když tato částka pokrývá 8. - 51. splátku úvěru), což je rozsah, jehož se týkal rozsudek na plnění z 27. 10. 2005, sp. zn. 35C 239/2002.
17. K otázce promlčení nároku žalobkyně se soud I. stupně nevyjádřil přezkoumatelným způsobem, když v odst. 34 odůvodnění konstatoval, že „*s ohledem na neunesení břemene tvrzení i důkazního břemene žalobkyní, nemohl posoudit otázku promlčení a postavit tak najisto, zda byl či nebyl nárok na uspokojení ze zástavy uplatněný v tomto řízení k datu jeho zahájení, tj. ke dni 20. 2. 2006 zcela, respektive z části promlčen*“, fakticky

však své zamítavé rozhodnutí na závěru o promlčení pohledávky zajištěné zástavním právem vybudoval.

18. Námitce možné úhrady pohledávky v exekucích vedených proti dědicům obligačního dlužníka (sp. zn. 067EX 2073/06 a sp. zn. 067 EX 2422/06, vedených soudním exekutorem JUDr. Jurajem Podkonickým, PhD., se soud I. stupně nevěnoval. Žalobkyně přitom tvrdila a zdůraznila, že z obsahu předložených exekučních příkazů se podává, že výtěžek exekuce (prodeje nemovitostí v dražbě) byl žalobkyni vyplácen tak, že šlo o vydání výtěžku zástavnímu věřiteli ARTA REAL, k. s., na úhradu pohledávky zajištěné zástavním právem na exekuovaných nemovitostech, a to pohledávky z úvěru reg. č. xxx ze dne 19. 8. 1992, a z toho dovozovala, že „kromě náhrady nákladů řízení nešlo o vydání výtěžku na úhradu pohledávky přisouzené rozsudkem vydaným v řízení Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 239/2002“.
 19. Ze všech uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby odvolací soud změnou napadeného rozsudku soudu I. stupně žalobě vyhověl, resp. aby rozsudek soudu I. stupně zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.
 20. Žalovaný ve vyjádření k odvolání navrhl potvrzení rozsudku soudu I. stupně. Soud I. stupně se řídil a postupoval v souladu se závazným právním závěrem, k němuž dospěl Městský soud v Praze, ve zrušujícím usnesení ze dne 4. 8. 2021, č. j. 18 Co 455/2011-540, tj. že pokud žalobce v tomto řízení uplatnil právo na uspokojení ze zástavy ve vztahu k pohledávce ze smlouvy reg. č. xxx ze dne 19. 8. 1992, odpovídající 18. - 48. splátce úvěru celkem v částce 11 300 000,-Kč, nesplaceným (komerčním) úrokům z jistiny úvěru do 30. 6. 1998 celkem v částce 12 577 582,95 Kč, nesplacených smluvních úroků z prodlení z jistiny úvěru do 31. 8. 1998 v částce 3 005 021,74 Kč a nesplacených úroků z prodlení z úroků úvěru do 31. 8. 1998 v částce 3 193 723,75 Kč, může se ve vztahu k této části pohledávky dovolávat stavení promlčecí lhůty v důsledku jejího uplatnění žalobou ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 35 C 239/2002 pouze tehdy, pokud prokáže, že o předmětné části pohledávky ze smlouvy reg. č. xxx bylo meritorně rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 27. 10. 2005, č. j. 35 C 239/2002-47 (tj. v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 35 C 239/2002).
- Žalobkyně ani přes poučení soudu I. stupně neprokázala, o kterých jejích úvěrových pohledávkách, resp. jejich částech, bylo meritorně rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 27. 10. 2005, č. j. 35 C 239/2002-47, když ani ze zpětvzetí žaloby ze dne 30. 3. 2005, ani z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 6. 6. 2005, jímž bylo dané řízení částečně zastaveno, konkrétně nevyplývá, na které z žalovaných pohledávek (resp. na které části těchto pohledávek) bylo uplatněno zpětvzetí.
21. Nemožnost specifikovat konkrétní části pohledávek, o kterých mělo být v řízení vedeném pod sp. zn. 35 C 239/2002 meritorně rozhodnuto, nelze zpětně s odstupem více než 16 let překlenout analogií s odkazem na interpretační pravidla obsažená v zákoných ustanovení (ust. § 175v odst. 2 a 3 občanského soudního řádu, v tehdy platném znění). Je to právě výhradně sám žalobce, který je povinen přesně konkretizovat části pohledávek, ohledně kterých mělo být meritorně rozhodnuto v řízení vedeném pod sp. zn. 35 C 239/2002, neboť zákonná ustanovení (ust. § 175v odst. 2 a 3 občanského soudního řádu, v tehdy platném znění) nemohou nahradit skutečnou vůli žalobce, na základě které se v roce 2005 domáhal částečného zpětvzetí některých svých nároků uplatněných žalobou.
 22. Nic na tom nemění ani 1) tvrzení žalobkyně, že plnění, která přijala od exekutora JUDr. Juraje Podkonického v rámci exekučního řízení, jež bylo vedeno na podkladě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 27. 10. 2005, č. j. 35 C 239/2002-47, byla započtena v pořadu práva, ani 2) listiny, které žalobce navrhl a předložil k důkazu (ať už se jednalo o důkazy již provedené

či neprovedené), neboť ani tyto skutečnosti nepomohly k přesnější konkretizaci pohledávek ve smyslu toho, oč žalobce žádal soud I. stupně. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce i přes řádné poučení soudu neunesl břemeno tvrzení (specifikace konkrétních částí pohledávek, ohledně kterých mělo být v rámci řízení meritorně rozhodnuto), natož břemeno důkazní.

23. Žalovaný v rámci vyjádření k odvolání opakoval svou námitku ve věci samé, že vlastnické právo k předmětné nemovitosti nabyt na základě kupní smlouvy ze dne 3. 7. 2017 uzavřené s původním žalovaným V. J., a to s právními účinky vkladu práva ke dni 7. 7. 2017, skutečný právní stav nemovitosti si žalovaný ověřil obstaráním výpisu z katastru nemovitostí, kde nebyl evidován žádný zápis upozorňující na existenci smluvního zástavního práva, ani žádná poznámka spornosti a kupní smlouvu o převodu vlastnictví k nemovitosti nabyt v dobré víře, že ji nabývá v právním stavu odpovídajícím stavu zapsanému v katastru nemovitostí. Zapsaný stav v době, kdy žalovaný nemovitost pořizoval, byl prokázán listinnými důkazy v podobě výpisů u LV č. xxx pro k. ú. Xxx. Z těchto LV, které zachycují zapsaný stav ke dni 7. 7. 2017 a 3. 8. 2017, jednoznačně vyplývá, že v rozhodné době neexistovalo žádné zapsané smluvní zástavní právo ve prospěch žalobce (příp. jeho právních předchůdců), ani žádná poznámka spornosti, která by poukazovala na případná vedená soudní řízení ohledně zapsaných či nezapsaných práv k nemovitosti. Rozpor stavu zápisu v katastru nemovitostí tak nemůže jít v tomto případě k tíži žalovaného a ten je naopak chráněn jako nabyvatel v dobré víře, neboť byly naplněny veškeré podmínky pro uplatnění zásady materiální publicity ve smyslu ust. § 984 občanského zákoníku (blíže ke splnění těchto podmínek viz písemný závěrečný návrh žalovaného ze dne 14. 6. 2022). Vzhledem k tomu, že není povinností osoby, která nahlédla do veřejného seznamu, aby prováděla jakákoli další šetření proto, aby se ujistila, zda zde soulad mezi skutečným a evidenčním právním stavem opravdu je (zejména není třeba ověřovat, zda zápisy ve veřejném seznamu odpovídají listinám, podle kterých byly provedeny, či zda jsou tyto listiny způsobilým titulem k nabytí zapsaného práva), nelze se po žalovaném domáhat uspokojení ze zástavního práva, které v době, kdy žalovaný nemovitost nabýval, nebylo zapsáno v katastru nemovitostí, neboť toto v důsledku uplatnění zásady materiální publicity podle ust. § 984 občanského zákoníku zaniklo a nemá tak vůči žalovanému žádné účinky.
24. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek a řízení mu předcházející podle § 212 a § 212a o. s. ř. aniž nařizoval jednání podle § 214 odst. 3 o. s. ř., když účastníci s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasili; dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
25. Odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu I., stupně v tom směru, že žalobkyně neprokázala podmínky pro stavení promlčecí lhůty (§ 402 obch. zák.) pro tu část pohledávky z úvěru č. reg. č. xxx, která je předmětem daného řízení o zaplacení s uspokojením z prodeje zástavy (tj. 18.-48. splátka úvěru), na základě uplatnění nároku na zaplacení dluhu z tohoto úvěru v rozsahu 8.- 59. splátky žalobou o zaplacení celkem 67 265 724,47 Kč, podanou proti dědicům obligačního dlužníka u Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35 C 239/2002, dne 6. 12. 2002, tj. neprokázal, že o 18.-48. splátce úvěru bylo v řízení 35C meritorně rozhodnuto.
26. Dovolací soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 6. 4. 2021, č. j. 21 Cdo 2836 /2020- 518, ve vztahu ke skutkovému stavu, zjištěnému v tomto řízení, uvedl, že „ z pohledávky uplatněné žalobkyní na základě smlouvy o úvěru reg. č. xxx v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 35 C 239/2002 se promlčela jen ta její část, ohledně níž bylo řízení v rozsahu odpovídajícím této části pohledávky zastaveno z důvodu částečného zpětvzetí žaloby, neboť podle ustanovení § 405 odst. 1 obch. zák. platí, že promlčecí doba nepřestala běžet, jestliže právo bylo uplatněno před promlčením podle § 402 až 404 obch. zák., avšak v tomto řízení nebylo rozhodnuto ve věci samé“.
27. Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že žalobkyně prostřednictvím navržených listinných důkazů neprokázala svá tvrzení o rozsahu, v němž bylo v řízení Obvodního soudu pro

Prahu 10 pod sp. zn. 35 C 239/2002 meritorně rozhodnuto o uplatněných dílčích nárocích (na zaplacení jednotlivých splátek ze tří úvěrů, resp. na zaplacení příslušenství).

28. Soudu I. stupně především nelze důvodně vytknout, že se v odůvodnění nezabýval hodnocením žalobkyní nově uvedených tvrzení o obsahu jejího procesního úkonu, učiněného v roce 2005 – částečného zpětvzetí žaloby, a o obsahu navazujícího usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10, jímž bylo rozhodnuto o částečném zastavení řízení, resp. následně vyhlášeného rozhodnutí o věci samé. Soud I. stupně pečlivě v odůvodnění uvedl veškerá zjištění, která žalobkyně k prokázání svých doplněných tvrzení navrhla.
29. Žalobkyně namítá, že se soud I. stupně nezabýval posouzením úvah a výpočtů, které ji vedly k formulaci žalobního tvrzení, že v řízení Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35C 239/2002 bylo meritorně rozhodnuto poměrné části jistiny úvěru reg. č. xxx, původně žalované ve výši 17 300 000 Kč, s tím, že tato poměrná část (8. - 51. splátka) pokrývá i předmět tohoto řízení. Pomíjí však, že uvedený výpočet jen odůvodňuje úvahu, která ji vedla k formulaci tvrzení o obsahu částečného zpětvzetí žaloby, resp. jeho tvrzení o rozsahu, v němž bylo v řízení Obvodního soudu pro Prahu 10. sp. zn. 35C 239/2002 meritorně rozhodnuto o uplatněných dílčích nárocích; tyto úvahy, včetně aplikace § 175v o. s. ř., však nepředstavují dokazovanou skutečnost, a tudíž nemohou být ani předmětem hodnocení důkazů soudem I. stupně.
30. Žalobkyně touto námitkou de facto nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně, že skutečnosti, zjištěné z provedeného dokazování, nepodporují její tvrzení, že žaloba byla vzata zpět v rozsahu veškerého žalovaného příslušenství dluhů ze všech tří žalovaných úvěrů a dále v rozsahu poměrných částí jistin dluhu, přesahujících v případě úvěru reg. č. xxx část jistiny ve výši 14,5 mio Kč., v případě úvěru 2 část jistiny ve výši 2,4 mio Kč a v případě úvěru 3 část jistiny ve výši 8,2 mio Kč); jinak řečeno, výsledky dokazování nepodporují tvrzení, že předmětem řízení sp. zn. 35C 239/2002 zůstala po částečném zpětvzetí žaloby ta část jistiny pohledávky z úvěru I. (18. - 48. splátka), jejížž uspokojení ze zástavy se žalobkyně domáhá.
31. Žalobkyně však v částečném zpětvzetí žaloby v řízení Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35C 239/2002 ze dne 30. 3. 2005 konkrétně nespecifikovala, na které z žalovaných pohledávek, resp. jejich části, bylo uplatněno zpětvzetí a soud na základě uvedeného procesního úkonu žalobkyně řízení částečně zastavil. Konkrétní specifikaci, na které ze žalovaných pohledávek, resp. jejich části, bylo uplatněno zpětvzetí žaloby, učinila žalobkyně až v rámci svého podání v řízení před soudem I. stupně, kdy tuto situaci řeší s odkazem na analogickou aplikaci pravidel pro rozvrh výtěžku zpeněžení majetku zůstavitele mezi věřitele (§ 175v o. s. ř.) v rámci dědického řízení.
32. Výrok rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35C 239/2002, resp. usnesení, jímž bylo na základě částečného zpětvzetí žaloby řízení zastaveno, je formulován na základě procesního úkonu žalobce, jímž disponoval se žalobou. Obsah procesního úkonu soudu nepřísluší měnit. Nebyl zde tedy ani důvod, pro něj by měl soud v rámci částečného zastavení řízení, resp. rozhodnutí o věci samé, jakkoli výkladem doplňovat obsah procesních úkonů žalobkyně; z tohoto důvodu nelze přisvědčit názoru žalobkyně, že specifikace rozsahu zpětvzetí z hlediska všech uplatněných nároků v odůvodněných příslušných rozhodnutích Obvodního soudu pro Prahu 10 nepřipustně absentuje a tato vada jí zakládá oprávnění požadovat, aby soud v tomto řízení vyložil výroky uvedených rozhodnutí způsobem, navrženým žalobkyní. Svůj případný zájem na rozlišení částek, kterých se týká zpětvzetí, měla žalobkyně vyjádřit svým procesním úkonem – zpětvzetím žaloby v řízení Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35C 239/2002.
33. Odvolací soud souhlasí se závěrem, k němuž soud I. stupně dospěl procesně správným dokazováním a logickým hodnocením všech žalobkyní navržených a provedených důkazů, t. j.

že žalobkyně neprokázala rozhodnou skutečnost, že o předmětu tohoto řízení (18.-48. splátce úvěru reg. č. xxx bylo meritorně rozhodnuto v řízení o žalobě podané dne 6. 12. 2002 u Obvodního soudu pro Prahu 10, tedy že nárok na zaplacení částky, která je předmětem tohoto řízení, uplatnil v promlčecí době, která měla skončit dne 7. 12. 2002, žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 10 dne 6. 12. 2002, a v tomto řízení řádně ve smyslu § 112 obč. zák. řádně pokračoval, tj. o této části nároku z titulu úvěrové smlouvy bylo meritorně rozhodnuto. Správný je proto i zásadní závěr soudu I. stupně, na němž je vybudováno zamítavé rozhodnutí o žalobě, že pohledávka zajištěná zástavním právem, s jejímž promlčením spadá v jedno i okamžik promlčení zástavního práva (které by se samostatně promlčelo již dříve) byla promlčena již 7. 12. 2002.

34. Nad rámec uvedeného zásadního důvodu pro potvrzení zamítavého výroku soudu I. stupně lze uvést, že ani přisvědčení názoru žalobkyně, že v řízení Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35 C 239/2002, bylo implicitně rozhodnuto o jejím nároku na zaplacení částí jistin dluhu ze 3 úvěrů, celkem ve výši 25.329,581,04 Kč, by nevedlo k vyhovění žalobě. V řízení bylo současně prokázáno (usnesením soudního exekutora JUDr. Juraje Podkonického, PhD., sp. zn. 67EX 2073/06, resp. sp. zn. 067EX 2422/06), že na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35 C 239/2002 (jímž podle nových tvrzení žalobkyně uplatněných v tomto řízení byla uložena pouze povinnost plnit pouze části jistiny dluhu ze tří úvěrů obligačního dlužníka, tedy započtení vymoženého plnění na příslušenství, které nebylo exekučním titulem přiznáno, by nepřicházelo v úvahu), byly vedeny exekuce, v nichž bylo uspokojena pohledávka žalobkyně z tohoto titulu ve výši 6 303 104,72 Kč, 7 971 359,49Kč + 4 913 617Kč + 10 134 086,24Kč. Uspokojení žalobkyně ve výši celkem 29 322 167,40 Kč převyšuje částku 25 329 581,04 Kč, která byla rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 35 C 239/2002 žalobkyni přiznána, a tedy by bylo nutno dovodit, že pohledávka v rozsahu 18. - 48. splátky, tj. 11,3 mio Kč, ohledně níž jediné by bylo možné případně dovodit nepromlčení zástavního práva, zanikla splněním.
35. Vzhledem k tomu, že se žalované prostřednictvím odvolacích námitek nepodařilo zvrátit správné skutkové i právní závěry soudu I. stupně, odvolací soud napadený rozsudek podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
36. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o. s. ř. a podle zásady úspěchu v této fázi řízení (§ 142 odst. 1 o. s. ř.); plně úspěšný žalovaný má právo na náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši odměny za 1 úkon právní služby – sepis vyjádření k odvolání v sazbě 1 500 Kč (§ 9 odst. 1, § 7 bod 4 AT), náhrada hotových výdajů advokáta za 1 úkon právní služby, stanovená paušální částkou 300 Kč (§ 13 odst. 4 AT), a 378 Kč náhrada za DPH v sazbě 21 %, celkem 4 178 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni, a to pouze z důvodu, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.).

Praha 16. listopadu 2022

JUDr. Marcela Kučerová
předsedkyně senátu